

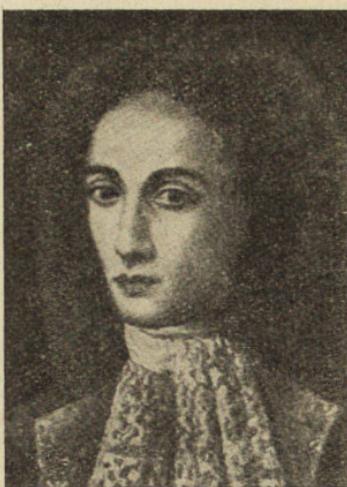
Сичи, Геза — Zichy, Géza — унгарски едноръжък пианист и компонистъ, род. 28 юли 1849 въ Стара (Унгария), умр. 14 ян. 1924 въ Будапеща, ученикъ на Роб. Фолкманъ и Листъ, свършил и правни науки, заемалъ служба по правното ведомство, и концертiralъ отъ 1880 съ благотворителна целъ. Биль е председател на Националната музикална академия и консерватория въ Буда-пеща, компониралъ: „Аларъ“ (1896), „Майсторъ Роландо“ (1899) и оперната трилогия „Ракоци“ I „Ракоци“ (1909), „Немо“ (1905) и „Родосто“ (1912), и една танцова поема „Джема“ (1903). Освенъ това, единъ концертъ, етюди само за лъва ржка и др. творби за пиано, хорове и пѣсни.

Скала, лат. *scala* = скала; (гл. Тонова стълба).

Скандика, лат. *scandicus* — при невмовата нотописъ — група отъ три последователни ноти върху една срочика.

Скарлати, Александро — Scarlatti, Alessandro — най-бележития майсторъ отъ Неаполитанска школа, род. 1659, споредъ едни въ Трапани (Сицилия), споредъ други — въ Палермо, умр. 24 окт. 1725 г. въ Неаполь, ученикъ на Карисими въ Римъ, при когото образува отъ себе си единъ отличенъ пианистъ и пѣвецъ; отъ 1679, когато се явява първата му опера „L'egore innocente“, е капелмайсторъ на кралица Христина Шведска въ Римъ (дето тя е живѣяла), 1691—1702 е капелмайсторъ въ Неаполь, 1703 — втори капелмайсторъ на „Санта Мария Маджоре“ въ Римъ, 1707 първи капелмайсторъ и директоръ на консерваторията, 1709 се връща въ Неаполь — като придворенъ капелмайсторъ и директоръ на консерваторията „Сентъ Онуфрио“. Глава на Неаполитанска школа — творчеството на С. представа единъ преходъ отъ Римската — къмъ Неаполитанска школа. Неговото значение е, главно, въ установяването формата на увертиората („Скарлатинева“), въвеждането въ свойствъ опери на голъмата ария da capo, и обогатяването на нейния оркестровъ съпроводъ. Въ неговите опери, пълни съ melodическа красота, музиката, resp. пѣнието, взема пълно надмощие надъ

текста, но съ своята стилова издържаностъ тѣ сѫ образци на тъй наречената „музика-опера“. Нѣщо голѣмо създава С. и въ областта на църковната музика — особено не-говите оратории, въ основата на

Александро Скарлати

които лежи строгия старъ стилъ, но при голѣмо отражение на самостойност и индивидуалност. Продуктивната сила на С. извиква просто очудване: освенъ 115 опери, 155 оратории — писалъ е и множество канти за солови гласове, меси, псалми и др.

Скарлати, Джузепе — Scarlatti, Giuseppe — оперенъ компонистъ, племеникъ на Александър С., род. 24 юни 1723 въ Неаполь, умр. 17 ав., 1777 въ Виена, писалъ 30 опери за разни италиански градове и Виена.

Скарлати, Доменико — Scarlatti, Domenico — синъ на Александро С., бележитъ клавиренъ компонистъ, род. 26 окт. 1683 въ Неаполь, умр. 1757 въ Неаполь, ученикъ на баща си и, по кътно — на Гаспарини въ Римъ, дето се прославя като голѣмъ виртуозъ на пиано. 1709, въ дома на Кардиналъ Отобини, става едно състезание между С. и Хенделъ — въ игра на пиано и органъ.